

Nieuw-Beijerland, 28 september 2004

Beste donateurs en andere belangstellenden,

U bent het gewend van ons. De bedoeling is om u 3 tot 4 maal per jaar te informeren over onze activiteiten en het lukt bijna nooit. Reden? We zijn over het algemeen druk bezig met het realiseren van projecten t.g.v. van onze Down-kids. Daarbij rollen we van het ene in het andere project of moeten we plotsklaps een probleem in een lopend project oplossen. Het ontbreekt je dan aan de tijd om even een pas op de plaats te maken om u te informeren.

Wij hebben u indertijd geïnformeerd over de gift van een groot bedrijf dat ons in staat zou stellen de bouw van een speeltuin in Internaat nr. 8 te realiseren. De gift kregen we vlak voor de herfstperiode in 2003 en we besloten toen de bouw van de speeltuin uit te stellen tot voorjaar 2004. Dit, omdat het normaliter eind september al gaat vriezen in Rusland en het dan bijzonder moeilijk wordt om grondwerkzaamheden uit te voeren.

Begin 2004 zijn we begonnen aan dit project. We hebben in het verleden in een andere hoedanigheid ervaring opgedaan met het bouwen van een speeltuin in opvangcentra voor vluchtelingen in Nederland, Duitsland en Oostenrijk. Dus, de bouw van een speeltuin in Moskou moest lukken.

We gingen uit van de meest eenvoudige manier namelijk leveranciers in Nederland benaderen en offertes laten maken. Dat was makkelijk! Maar dan het transport naar Moskou. Daarover filosoferend zagen we de problemen al op ons afkomen. Eerder hadden wel al een partij aangepast/educatief speelgoed geleverd aan onze partner, Downside Up in Moskou, en die heeft indertijd 6 maanden in opslag gestaan bij de douane. Eerst moest men weten wat het allemaal moest voorstellen, daarna of het wel veilig was, uit welk materiaal het was gemaakt, waar dat materiaal vandaan kwam etc. etc.

Keer op keer gaven we gehoor aan de grillen van de douane, maar vrijgeven was er niet bij. Uiteindelijk mochten we het afhalen maar moesten een bedrag aan opslagkosten betalen dat de waarde van de zending speelgoed te boven ging. We waren met stomheid geslagen en weigerden te betalen. Kort daarna konden we alles zo meenemen omdat het allemaal in de weg stond.

Een speeltuin bestaat uit hout, plastic, staal en nog wat onderdelen. Maar hoe komen we aan de juiste verklaringen voor de Russische douane, die sneller nieuwe eisen en formuleren bedenkt dan dat wij deze kunnen invullen? Daarom gingen we op zoek naar een route die minder problemen zou opleveren.

We gingen op zoek naar informatie, o.a. bij het overkoepelend orgaan van speeltuinorganisaties in Nederland, de NUSO in Utrecht. Wij kennen de Directeur van de NUSO (Rolf Oosterbaan) en we belden hem. Hij was er niet en we moesten het met zijn vervanger doen. Die kenden we niet, maar we hadden wel mazzel. Het bleek de vader van een Down-kind te zijn en onze vraag om wat meer informatie motiveerde hem om alles uit de kast te halen.

Hij gaf ons de tip om eens contact op te nemen met het bedrijf Lappset. Lappset levert in Nederland vrijwel alles op het gebied van speeltuinwerktuigen, maar het wordt geproduceerd in Finland. Finland heeft sinds jaar en dag, gezien de ligging tussen Oost en West-Europa, uitstekende verhouding met Rusland. Bestellen in Nederland en laten bezorgen vanuit Finland in Moskou was dus een optie.

We namen contact op met Lappset in Nederland en vroegen om info. Men was geïnteresseerd en vervolgens ook nog bereid om met een aantrekkelijke korting te leveren. Maar we moesten dan wel zelf voor transport zorgen tussen Finland en Moskou.

Onze vooruitgeschoven post in Moskou: Sieta, Ingrid, Cathalijne en Ralph

Hier weer zo'n sprekend voorbeeld van bezig zijn met een project en van het ene probleem in het andere rollen. Problemen die wel opgelost moeten worden.

Vorig jaar hoorde ik van een goede kennis van me dat zijn neef naar Moskou ging om daar iets in de logistiek te gaan doen. Meteen contact met hem gelegd en tijdens een kort bezoekje van hem aan het thuisfront een afspraak met hem gemaakt. Want, je weet maar nooit!

Dat gesprek verliep uiterst plezierig en we spraken af dat ik hem kon bellen als hij iets voor ons kon doen. Gebeld dus met Ralph Gommers, uitgelegd wat de bedoeling was en het antwoord was kort en bondig, dat regelen we!

Maar hoe kan je vanuit Nederland een speeltuin bouwen in Moskou? We namen contact op met de Internationale Bouworde. Die hadden wel belangstelling, maar we konden nog geen concrete data aanleveren voor wat betreft periode van plaatsing en/of omvang van het project.

Die informatie moest worden opgehoest door Sieta Sijperda, een dame die van aanpakken weet, en die we al eerder hadden ontmoet in Moskou. Al eerder had ze te kennen gegeven belangstelling te hebben om dit project te trekken (of hadden we het haar misschien dringend verzocht onder

vermelding van vertrouwen in haar capaciteiten?). In ieder geval pikte ze de zaak op en toen bleek dat Lappset ook een vertegenwoordiging in Moskou heeft nam zij daarmee contact op.

Het bleek dat we ons niet vergist hadden in de capaciteiten van Sieta. Van begin af aan heeft ze zich vastgebeten in dit project. Het begon allemaal met het opzetten van een tekening, waarbij rekening moest worden gehouden met de mogelijkheden en onmogelijkheden van de kinderen in het Internaat. Dus, veilig, beschut, toegankelijk, creatief, uitdagend, etc. Sieta wist het allemaal voor elkaar te krijgen, gewoon met gezond verstand en in overleg met Ingrid Zegger, de echtgenote van Bert Zegger, die verbonden is aan het Nederlandse Consulaat in Moskou. Sieta en Ingrid wisten het uiteindelijk voor elkaar te krijgen dat de speeltuin niet alleen tegen een minimumprijs geleverd werd, maar wist de vertegenwoordiger van Lappset zo ver te krijgen dat alles ook nog eens door hen opgebouwd zou worden.

De horde die dan genomen moet worden is "betalen". Betalen aan een firma in Rusland is bijna als het moeten lopen over water. Je moet naar de andere kant, maar je weet bijna zeker dat je "koppie onder gaat". En toen kwam Cathalijne van Melle om de hoek kijken. Zij liet de verkoopovereenkomst door een advocaat screenen en van haar kwam het fiat. Zelfs voor een Rus was die overeenkomst sluitend!

Onze penningmeester kreeg de taak om nog even met de Directie van Lappset in Finland te overleggen en toen ook daar betrouwbare geluiden werden vernomen werd het geld overgemaakt naar New Horizon, de vertegenwoordiging van Lappset in Rusland.

Datgene wat staat geschreven over betalen is in een minuut opgeschreven maar heeft ons wel de nodige hoofdbrekens gekost. Immers, we werken met kapitaal van een goede gever en daarvan mag geen cent verloren gaan. Een stukje verantwoordelijkheid waarvan wij ons terdege bewust zijn.

In de weken erna werd de speeltuin geleverd. Sieta moest geregeld enige druk uitoefenen om voortgang in het project te houden. Soms lijkt het de Russen aangeboren lang te piekeren waarom iets niet kan in plaats van dat ze gewoon zoeken naar een oplossing. Maar de speeltuin groeide en ook de speciale tegels onder de diverse speeltuinwerktuigen, die kinderen bij een val moeten behoeden voor ongelukken, kwamen op de juiste plaats te liggen.

Je denkt aan alles gedacht te hebben. Als dan het geheel bijna klaar is zie je de open stukken op het terrein die een belemmering vormen voor de kinderen om de speeltuinwerktuigen te bereiken. Dan maar het hele terrein volleggen met de speciale tegels?. Lijkt een goede oplossing. Maar die tegels krijgen we nooit geleverd voor de geplande oplevering van de speeltuin. En, waar halen we het geld vandaan?

Wij overlegden met de NUSO in Utrecht en stelden de vraag wat de beste oplossing is. Het antwoord: "kunststof gras". Ingrid neemt contact op met OBI, een grote bouwmarkt, afkomstig uit Duitsland, met een zojuist geopende vestiging in Moskou. Wellicht zijn zij bereid om ter gelegenheid van de opening een gift in natura te doen. Ingrid schrijft, praat, belt doch helaas, het mag niet baten. Voor niets kan niet, wel met een korting.

Wij namen contact op met Ralf Gommers, omdat hij in ons kennismakingsgesprek had gezegd, naast transportzaken, wellicht ook in de financiële sfeer iets voor ons zou kunnen betekenen.

Soms snap je niet hoe zaken in elkaars verlengde kunnen leggen. We belden Ralph, schetsten hem het probleem van het kunststofgras dat we op korte termijn nodig hadden en het geld dat ons daarvoor ontbreekt. Ralph wist wat we bedoelen en vertelt ons dat hij enkele dagen ervoor een grote zending kunststofgras naar Moskou heeft vervoerd. Hij zou wel even bellen of er wellicht nog 250 m3 over is. Een dag later belt hij ons, het is voor elkaar!!!!

Sitar geïnformeerd, is hartstikke blij maar het gras moet wel op een enigszins verharde ondergrond worden gelegd. De aannemer die geholpen heeft met de speeltuin gebeld en die wil en kan wel helpen. Maar, ook hier weer, Russen kunnen alleen maar in problemen denken, niet in oplossingen. Om de overgebleven grond te egaliseren moet een deel van de speeltuin worden afgebroken anders kan hij er niet in met zijn graafmachientje. En dan neemt Ralph het initiatief. Waar hij de mensen vandaan heeft gehaald, we zullen het nimmer weten. Maar Ralph verschijnt met een ploeg jongens die van aanpakken weten en doet in een dag datgene, zonder de speeltuin af te breken, wat de aannemer met zijn graafmachine had willen doen.

Op 17 september werd de speeltuin over gedragen aan de Directeur van Internaat nr. 8

U zult begrijpen dat we daar zoveel mogelijk publiciteit uit wilden slepen. Een bestuurslid van UwD naar Moskou sturen zet geen zoden aan de dijk. Niemand kent hem of haar, dus er zal niemand belangstelling tonen. Al piekerend wat wij zouden kunnen doen, kwamen we op het idee om Peetje

Engels, een jonge dame van 26 jaar, met de beperking van het Down Syndroom, te vragen of zij bereid was die overdracht namens ons te doen. U moet weten dat Peetje in Nederland een zekere bekendheid heeft verworven vanwege het simpele feit dat ze door intensieve coaching van o.a. haar ouders en Prof Feuerstein een zeer behoorlijk niveau van ontwikkeling heeft bereikt. Ze zwemt, rijdt auto, speelt klarinet, woont bijna geheel zelfstandig, spreekt Engels en volgt op dit moment een MBOopleiding

Maatschappelijke Dienstverlening. Een sprekend voorbeeld van wat allemaal bereikt kan worden door early intervention en vooral een stel ouders die volhardend en vasthoudend zijn. Zelf kenden we Peetje van diverse interview op TV, kranten en tijdschriften.

We namen contact op met Peetje en er kwam direct een spontane toezegging. Haar ouders wilden bijna vanzelfsprekend ook mee.

Toen we dit voorstel aan onze vooruitgeschoven post in Moskou lieten weten, was er ook daar direct een onstuimig enthousiasme. Nu konden we de Russen laten zien, dat er door middel van goede en intensieve zorg voor een kind met Down Syndroom een plaats in de normale samenleving gevonden kan worden. Ook onze partner in Moskou, Downside Up, reageerde direct met de vraag of Peetje de dag na de overdracht wilde komen praten met een groep ouders van Down kids in Moskou. Dat hoefden we niet eens te vragen. De vraag werd al bevestigend beantwoord alvorens deze was gesteld.

En zo regelden we de reis naar Moskou, per Aeroflot!

In de dagen ervoor zorgde Sieta voor een persbericht naar de media in Moskou. Een aantal TVstations en een paar kranten toonden direct belangstelling. Maar toen deed zich de ramp voor in Beslan, de gijzeling van enkele honderden kinderen en hun ouders aan het begin van het schooljaar. Het is begrijpelijk dat de gehele media van Rusland op dat moment enkel en alleen nog maar belangstelling had voor de afloop en de gevolgen van deze afschuwelijke gijzeling. Bij de opening/overdracht van de speeltuin door Peetje waren slechts enkele journalisten namens de Nederlandse pers aanwezig, terwijl de Kommersant de dag erna slechts een klein artikel weidde aan de speeltuin, terwijl er ook nog eens een verkeerde foto bij werd geplaatst.

Toch was de overdracht, ondanks de afwezigheid van het mediacircus, een feestelijk gebeuren. Sieta had gezorgd voor een echt feest programma. Er waren o.a. clowns aanwezig en een ponycar maakte constant ritjes met een groepje kinderen vanuit het internaat. Daarnaast had Sieta diverse bedrijven benaderd om voor de nodige versnaperingen te zorgen.

Nadat de vertegenwoordiger van Up with Down zijn zegje had gedaan (waarop een woord van dank volgde van Leonid Brithaus, de directeur van Internaat nr. 8), was het de beurt aan Peetje. Nadat ze zich zelf had geïntroduceerd (in het Engels) vertelde zij in haar toespraak onder meer dat het voor kinderen, ook die in het internaat, belangrijk is om te spelen met kinderen uit de buurt. Ze besloot de officiële overdracht door een stukje te spelen op haar klarinet waarna ze de directeur de tekening van de speeltuin aanbood. De overdracht was een feit. Daarna werd de speeltuin in bezit genomen door de kinderen uit het internaat en nog een tiental kinderen uit de directe omgeving.

Downside Up trok aan de bel

Zoals u weet is onze samenwerkingspartner in Moskou de van oorsprong Engelse organisatie Downside Up (nu volledig in Russische handen). Toen zij hoorden van dit project en vooral dat Peetje de overdracht zou gaan doen, werd ons direct gevraagd of Peetje de dag erna een spreekbeurt zou kunnen geven voor ouders van Down-kids in Moskou. Daarop werd direct enthousiast gereageerd, door zowel Peetje als haar ouders. De andere dag dus weer vroeg op en met Sieta, onze steun en toeverlaat in den vreemde, naar het adres waar de bijeenkomst zou plaatsvinden.

Downside Up nam deze gelegenheid direct waar om het informatieboekje voor ouders van Down-kids, een vertaling van het Nederlandse boekje en door Up with Down gefinancierd, te introduceren. Dit boekje, gedrukt in een oplage van 5000 exemplaren is niet alleen bestemd voor Moskou maar voor geheel Rusland, Wit Rusland en de Ukraine. Bewust staat in het boekje naam en adres van Up with Down vermeld, zodat op langere termijn vragen om hulp en ondersteuning kunnen worden verwacht. En dat is precies onze bedoeling.

Terug echter naar Peetje! Nadat ze zich zelf had geïntroduceerd, waarbij ze wederom benadrukte dat gewoon contact met de reguliere samenleving een vitale voorwaarde is voor een zo goed mogelijke ontwikkeling, werden door Peetje's ouders wat filmbeelden getond uit het leven van Peetje. Die beelden bleken een schot in de roos te zijn. Vertellen wat de mogelijkheden zijn met een Down-kind is leuk en interessant. Maar het allemaal kunnen zien is veel beter en het ultieme bewijs dat het geen

woorden maar daden zijn!

We zien Peetje op jonge leeftijd in het kerkkoor zingen, fietsend deelnemen aan het verkeer, zwemmen (crawlslag alsof het de gewoonste gang van zaken is), etc. Maar het werkelijke klapstuk van de veiling is Peejtje in haar eigen autootje. Alle ouders zaten hierbij op het puntje van hun stoel om maar niets te hoeven missen van de filmbeelden over Peetjies leven.

De bijeenkomst liep fors uit, omdat de ouders honderduit vroegen over hoe een en ander was bereikt met Peetje. Een van de belangrijkste vragen die werd gesteld was het effect van de tongoperatie die Peetje had ondergaan.

Peetje zelf sloot de bijeenkomst af door een bekend stukje te spelen op haar klarinet.

Het is Up with Down wederom gelukt, dankzij mede- en samenwerking met een grot aantal Nederlanders in Moskou, een project gerealiseerd te krijgen. Het staat onze partner (Downside Up) voor ogen om wellicht volgend jaar al naar een grotere behuizing te vertrekken. We hebben al toegezegd om ook hen met een speeltuin te bedanken. U weet nu, dat we het kunnen! Maakt u het ons mogelijk?

Langs deze weg alvast onze dank, prettige kerstdagen en een hele Voorspoedig 2005!

Namens het bestuur van Up with Down,

Bert Westerveld

(voorzitter)